

Sygn. akt **VIII Ua 11/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka (spr.)
Sędziowie:	SSO Janina Kościelniak SSO Mariola Szmajduch
Protokolant:	Korneliusz Jakimowicz

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2014r. w Gliwicach

sprawy z odwołania A. W.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K.

o ustalenie niepełnosprawności

na skutek apelacji odwołującego A. W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 18 marca 2014 r. **sygn. akt** VI U 323/12

oddala apelację.

(-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSO Janina Kościelniak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. VIII Ua 11/14

UZASADNIENIE

A. W. odwołał się od decyzji pozwanego Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. z dnia 27 sierpnia 2012 roku domagając się zaliczenia go do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym na stałe.

W uzasadnieniu złożonego odwołania podał on, że jest osobą niepełnosprawną od 2004 roku w związku z występującymi schorzeniami układu ruchu, układu krążenia i układu oddechowego. Niezrozumiałe są dla niego podstawy wydania zaskarżonego orzeczenia, skoro w okresie od 2007 roku do 2012 roku miał przyznany znaczny stopień niepełnosprawności.

Pozwany Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że dostarczona dokumentacja medyczna oraz przeprowadzone badanie lekarskie nie dają podstaw do ustalenia u odwołującego innego niż umiarkowany stopień niepełnosprawności. Nie stwierdzono bowiem u odwołującego niezdolności do samodzielnej egzystencji i nie wymaga on stałej lub długotrwałej opieki i pomocy osób innych w pełnieniu ról społecznych.

Wyrokiem z dnia 18 marca 2014 roku Sąd Rejonowy Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. oddalił odwołanie. Sąd ustalił, że orzeczeniem z dnia 27 sierpnia 2012 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. zaliczył odwołującego do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności na stałe. Odwołujący ma ustalone prawo do renty inwalidzkiej.

W toku postępowania sądowego sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: ortopedy-traumatologa, neurologa, kardiologa, ortopedy i urologa. Biegli rozpoznali :

1. zespół bólowy kręgosłupa, zwłaszcza szyjnego i lędźwiowego na tle zaawansowanych zmian zwyrodnieniowo-wytwórczych i wielopoziomowych wypuklin jąder miażdżystych z objawami konfliktu korzeniowego,
2. polineuropatię cukrzycową,
3. obustronny zespół cieśni nadgarstka – leczony operacyjnie,
4. obustronny zespół korzeniowy,
5. zespół bezdechu sennego.
6. szczelinę odbytu,
7. przepuklinę kresy białej,

Zdaniem biegłych ortopedów i neurologa odwołujący nie może być zaliczony do innego stopnia niepełnosprawności niż umiarkowany na stałe, bowiem nie wymaga on stałej i długotrwałej opieki innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Odwołujący natomiast wymaga czasowej i częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych i jest również osobą niezdolną do pracy. Z przyczyn kardiologicznych i urologicznych brak jest podstaw do zaliczenia odwołującego do jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności..Odwołujący zakwestionował wszystkie wnioski końcowe opinii jako wydane na podstawie niepełnych badań.

Sąd podzielił natomiast opinie wszystkich biegłych sądowych w pełnej rozciągłości. Uznał, że są one spójne we wnioskach końcowych w zakresie ustalenia stopnia niepełnosprawności odwołującego. Z uwagi na fakt, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe w postaci przesłuchania odwołującego oraz opinii biegłych było wystarczające do wydania rozstrzygnięcia w sprawie Sąd pominął dowód z opinii biegłego pulmonologa oraz kolejnego biegłego neurologa.

Dokonując oceny zasadności odwołania Sąd przytoczył treść art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.2011.127.721 ze zm.) . Powołał rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U.03.139.1328 w zakresie kryteriów kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności .Zdaniem Sądu przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało w sposób nie budzący wątpliwości, że odwołujący nie wymaga stałej pomocy i opieki ze strony innych osób w celu pełnienia ról społecznych, Odwołanie zostało oddalone.

W apelacji od wyroku odwołujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zaliczenie go do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności. W obszernym uzasadnieniu apelujący zarzucił błędną ocenę stanu faktycznego. Twierdził, że wyrok został wydany na podstawie opinii lekarskich, które zostały sporządzone po kilkuminutowych

badaniach, po pobieżnym zapoznaniu się z dokumentacją lekarską, bez uwzględnienia opinii lekarzy u których odwołujący się leczy. Wnioski opinii są błędne i nieuzasadnione. Nie uwzględniają faktu, że ubezpieczony od 2007 roku był zaliczony do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności na podstawie dwóch orzeczeń – z roku 2007 na dwa lata i z roku 2009 na okres trzech lat. Od tego czasu jego stan zdrowia nie uległ żadnej poprawie. Podniósł, że w celu zachowania posiadanej sprawności ruchowej wykonuje zalecenia lekarskie, aby nie doprowadzić do dalszego pogorszenia stanu zdrowia. Zarzucił biegłym sądowym działanie sprzeczne z zasadą etyki lekarskiej, twierdził, że lekarze będący obcokrajowcami oceniliby jego stan zdrowia w sposób rzetelny. Jego zdaniem sprawa ma podłoże polityczne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd II instancji podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji, oraz podziela ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Rejonowy dokonał również trafnej interpretacji prawa materialnego, co czyni zbytecznym ponowne przytaczanie ustaleń oraz szczegółowych rozważań zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, podobnie - postanowienie SN z dnia 4 lipca 2012 roku sygn. I CSK 72/12 - W postępowaniu przed sądem drugiej instancji stosuje się art. 328 § 2 k.p.c. odpowiednio, a więc z uwzględnieniem istoty i swoistości postępowania przed tym sądem (art. 391 § 1 k.p.c.), co oznacza, że uzasadnienie orzeczenia sądu drugiej instancji chociaż nie musi zawierać wszystkich elementów przewidzianych dla uzasadnienia orzeczenia merytorycznego sądu pierwszej instancji, to jednak ma mieć ustaloną podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Jeżeli sąd drugiej instancji w pełni podziela ocenę dowodów, jakiej dokonał sąd pierwszej instancji, to nie ma obowiązku ponownego przytaczania w uzasadnieniu wydanego orzeczenia przyczyn, dla których określonym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. W takim wypadku wystarczy zdecydowane stwierdzenie, że podziela argumentację zamieszczoną w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, w którym poszczególne dowody zostały wyczerpująco omówione i traktuje ustalenia pierwszo instancyjnej jako własne. Nie ma również przeszkód, by sąd drugiej instancji odwołał się nawet do oceny prawnej sądu pierwszej instancji, jeżeli w pełni ją podziela i uznaje za wyczerpującą” Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do zarzutów apelacji podnieść należy, że nie zasługują one na uwzględnienie. Istotne dla oceny żądania jest również to, że odwołujący jest uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W okresie, gdy był zaliczony do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności toczyło się postępowanie o prawo do renty i ustalono częściową niezdolność do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Pomiedzy dwoma orzeczeniami istnieje oczywista niespójność.

Skoro znaczny stopień niepełnosprawności oznacza między innymi całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu, to osoba o znacznym stopniu niepełnosprawności musiałaby zostać uznana za co najmniej całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust.2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. NSA w W. w dniu 29 października 2007 roku w sprawie I OSK 15/07 zrównał orzeczenie o znacznym stopniu wydane w ramach postępowania określonego przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych z orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z art. 17 ust. 1 w związku z art. 3 pkt 21 lit. b ustawy o świadczeniach rodzinnych, wyrok sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, rozstrzygający o przyznaniu świadczenia, do którego prawo zostało uzależnione od całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji, należy traktować, jak orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności. Skoro A. W. w tym samym okresie legitymował się dwoma sprzecznymi orzeczeniami (o znacznym stopniu niepełnosprawności i częściowej niezdolności do pracy), to za oczywiste należy przyjąć, że jedno z tych orzeczeń było błędne. Odwołujący przyznał, że badania z lat 2007 i 2009 przed lekarzami zespołu do spraw orzekania o stopniu niepełnosprawności nie różniły się od badań przeprowadzonych w sprawie niniejszej, a więc winien również dopuścić możliwość błędnej oceny stanu zdrowia w tamtym okresie. Fakt, że orzeczenia były korzystne dla odwołującego nie świadczy o tym, że były one prawidłowe. Ponadto należy mieć na względzie, że

orzeczenia ustalające znaczny stopień niepełnosprawności były okresowe. Po upływie określonego w orzeczeniach okresu konieczna była ponowna ocena stanu zdrowia.

Biorąc pod uwagę wyniki przeprowadzonego postępowania w niniejszej sprawie Sąd II instancji uznał, że z lat orzeczenia o znacznym stopniu niepełnosprawności z lat 2007 i 2009 nie odzwierciedlały faktycznego stopnia niepełnosprawności. Trudno przyjąć, że zarówno lekarze orzecznicy ZUS, biegli sądowi powołani w sprawie o rentę i biegli sądowi w niniejszej sprawie mylili się stwierdzając, że A. W. jest osobą częściowo niezdolną do pracy i o osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Sąd I instancji dokonał całościowej oceny stanu faktycznego, przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe. Wyniki tego postępowania są jednoznaczne - żaden z lekarzy nie znalazł podstaw do zaliczenia badanego do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności poczynając od lipca 2012 roku.. Krótkotrwałe badanie nie świadczy o błędnych wnioskach opinii. Biegli uwzględnili wszystkie schorzenia i dokonali całościowej oceny stanu zdrowia.

Apelację jako nieuzasadnioną Sąd oddalił na podstawie art. 385 kpc.

(-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSO Janina Kościelniak

Sędzia Przewodniczący Sędzia